

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ издази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника друге класе Министарства унутрашњих дела Драгутина Милићевића, јавног правозаступника из Пожаревца;

за начелника треће класе округа моравског Обрада Б. Благојевића, начелника исте класе Министарства унутрашњих дела, — по потреби службе;

за начелника треће класе округа врањског Михаила Рашковића, управника исте класе Управе града Београда, — по потреби службе; и

за управника четврте класе града Београда Драгића Павловића, начелника исте класе округа врањског, — по потреби службе, све по старом закону.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. августа 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Драгутин Тодорић, начелник четврте класе округа моравског, на основу §. 70 закона о чиновницима грађанског реда стави у пензију, која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. августа 1905. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза посавског, округа ваљевског, Радивоја Јовановића, јавног правозаступника из Београда;

за начелника прве класе среза параћинског, Светодика Караулића, начелника исте класе среза крагујевачког, — по потреби службе;

за начелника прве класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Василија Ми

тића, начелника исте класе среза моравског, округа пожаревачког, — по потреби службе;

за начелника прве класе среза лесковачког, Димитрија Жужовића, управника пореског одељења среза лесковачког;

за начелника друге класе среза рађевског, Љубомира Станковића, начелника исте класе среза расинског, — по молби;

за начелника друге класе среза моравског, округа нишког, Живојина Д. Петковића, начелника исте класе среза крајинског, — по молби;

за начелника друге класе среза подунавског, Милутина Адамовића, начелника среског у пензији;

за начелника друге класе среза рамског, Антонија Вилдовића, начелника исте класе среза подунавског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза ресавског, Милана Лазића, начелника исте класе среза колубарског, округа београдског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза темнићског, Севера Милутиновића, секретара прве класе начелства округа пожаревачког;

за начелника друге класе среза ражањског, Милутина Протића, начелника исте класе среза ресавског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза левачког, Јосифа Цветића, начелника среског исте класе у пензији;

за начелника друге класе среза заглавског, Драгољуба Марковића, начелника исте класе среза неготинског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза тимочког, Стајка Милошевића, начелника исте класе среза нишавског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза сврљашког, Данила Драгашевића, секретара прве класе начелства округа врањског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза азбуковачког, Момчила Здравковића, начелника исте класе среза орашког, — по потреби службе;

за начелника прве класе среза грузанског, Драгомира Николића, секретара друге класе првостепеног суда округа београдског;

за начелника треће класе среза моравског, округа пожаревачког, Николу Ванића, начелника исте класе среза голубачког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза голубачког, Живојина Белопавлића, начелника исте класе среза рамског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза колубарског, округа београдског, Косту Ракића, начелника исте класе среза космајског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза посавског, округа београдског, Радомира Филиповића, начелника исте класе среза посавског, округа ваљевског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза подгорског, Милана Ценића, начелника исте класе среза параћинског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза добричког, Димитрија Михаиловића, начелника исте класе среза лесковачког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза нишавског, Атанасија Стојановића, јавног правозаступника из Лесковца;

за начелника треће класе среза деспотовачког, Милана Јевтића, секретара прве класе начелства округа нишког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза лужничког, Косту Поповића, начелника среског исте класе у пензији;

за начелника треће класе среза неготинског, Сретена Јовановића, начелника исте класе среза поречког, по потреби службе;

за начелника треће класе среза ваљевског, Живојина Будимировића, секретара прве класе начелства округа пиротског, — по молби;

за начелника треће класе среза космајског, Милана Срећковића, начелника исте класе среза азбуковачког, — по молби;

за вршиоца дужности начелника среза расинског, у рангу секретара начелства друге класе, Тихомира Гвозденовића, вршиоца дужности начелника среза сврљичког, у рангу секретара начелства исте класе, по молби;

за вршиоца дужности начелника среза љубићког, у рангу секретара начелства друге класе, Милана Доронтића, секретара друге класе начелства округа чачанског, — по потреби службе;

за вршиоца дужности начелника среза златиборског, у рангу секретара начелства друге класе, Милорада Смиљанића, вршиоца дужности начелника среза љубићког, у рангу секретара начелства исте класе, — по потреби службе;

за вршиоца дужности начелника среза орашког, у рангу секретара начелства друге класе, Милана Пантелића, писара прве класе смедеревског првостепеног суда;

за вршиоца дужности начелника среза крагујевачког, у рангу секретара начелства друге класе, Гргура Бркића, вршиоца дужности начелника среза јасеничког, округа крагујевачког у рангу секретара начелства друге класе, — по потреби службе;

за вршиоца дужности начелника среза нишког, у рангу секретара начелства друге класе, Јована Илића, писара прве класе александарског првостепеног суда;

за вршиоца дужности начелника среза зајечарског, у рангу секретара начелства друге класе, Миливоја Поповића, писара прве класе нишког првостепеног суда;

за вршиоца дужности начелника среза поречког, у рангу секретара начелства друге класе, Војислава Марјановића, писара прве класе среза јабланичког;

за вршиоца дужности начелника среза кључког, у рангу секретара начелства друге класе, Димитрија Грудића, писара прве класе Управе града Београда;

за писара прве класе среза крајинског, а да врши дужност начелника истог среза, Савка Дукањца, писара друге класе крагујевачког првостепеног суда, — све по старом закону.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 18. августа 1905. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за секретара прве класе начелства округа чачанског, Крсту Радовановића, начелника треће класе среза ваљевског, по потреби службе;

за секретара прве класе начелства округа пожаревачког, Љубомира Илића, секретара исте класе начелства округа смедеревског, по потреби службе;

за секретара прве класе начелства округа смедеревског, Ђорђа Илића, начелника треће класе среза темићког, по потреби службе;

за секретара прве класе начелства округа нишког, Димитрија Ђорђевића, начел-

ника треће класе среза ражањског, по потреби службе;

за секретара прве класе начелства округа пиротског, Димитрија Стевановића, начелника треће класе среза моравског, округа нишког, по потреби службе;

за секретара друге класе начелства округа крајинског, Танасија Божића, вршиоца дужности начелника среза кључког, у рангу секретара начелства друге класе, по потреби службе;

за секретара друге класе начелства округа врањског, Павла Ђорђевића, вршиоца дужности начелника среза заглавског, у рангу секретара начелства друге класе, по потреби службе, све по старом закону.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. августа 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Никола Милосављевић, начелник прве класе среза добричког;

Милорад Рајковић, начелник прве класе среза лужничког;

Димитрије Павловић, начелник прве класе среза зајечарског;

Милоје Петковић, начелник прве класе среза нишког;

Станоје Д. Петковић, начелник друге класе среза тимочког;

Милорад Томић, секретар прве класе начелства округа крајинског; и

Коста З. Богдановић, вршилац дужности начелника среза деспотовачког, у рангу секретара начелства друге класе, на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда, ставе у пензију која им по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. августа 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Ђорђе Димитријевић, начелник друге класе среза подгорског; и

Тихомир Костић, начелник треће класе среза рађевског, на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда, — отпусте из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. августа 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Државног Савета од 2. августа ове год. Бр. 4698., решено је:

да се Војин М. Вучинић, питомца наше пешадијске подофицирске школе, родом из Рогама у Црној Гори и досадањи поданик исте државе, — прими у српско по-

данство по својој молби, изузетно од § 44. грађанског законика, пошто је поднео уредан отпуст из свог досадањег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 7. августа 1905. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

Је ли особа „жива изгорела," или је већ мртва била, кад је у ватру доспела

I.

И ако ретко, ипак се дешава, да човек изгори — или, ако ћемо тачније и потпуније: да од огња (ватре) живот изгуби. Може у правом смислу те речи жив сагорети; може се претходно у диму или другим продукцијама сагоревања угушити; може се кључалим течностима или паром „ошурити“ и „опарити;“ може га врео ваздух, усипан метал или друго које прегрејано тело „ожећи“ и „испрљити“ и т. д. Дејство, разуме се, није увек једнако, а и последице су доста различите. Смрт као крајња последица наступа или одмах или после неколико сахата и дана, а може проћи и неколико недеља и месеци, па да повређена особа тек онда дејству ватре и дајим последицама тога дејства подлегне.

Смрт од огња (ватре) махом се јавља као несрећан случај. Букне н. пр. изненада (па још ноћу) пожар или намештена паљевина; догоди се експлозија барута, динамита, петролеума, бензина, шпирита, етера, ацетилена, светлећег гаса, гасова у рудницима угља или у нужницима и т. д.; па је онда несрећа готова. Том приликом животом плате по гдекада кад више кад мање особа. Махом страдају они, који су се у то време на лицу места затекли, а нису имали могућности да се избеаве, н. пр. деца у колевци; кљаста и богаљаста; узети или тако оболели, да се с болесничке постеље не могу дићи (рецимо у костобољи); особе, које је ватра затекла у сну или сањивом бунилу; чељад, која су закључана или ватром тако окружена и одељена, да се не могу обичним излазима (вратима, прозорима, степенима) послужити и спасти и т. д. По некада остану на згаришту под рушевинама и они, који су прискочили да пожар ограничавају и гасе, а људе и њихове ствари спасавају. — У другим приликама тиче се опет мале, још неразумне а несташне деце без довољна надзора од стране родитеља и старијих. Падну н. пр. с банка у отворену ватру ниског или баш у земљу укопаног сељачког огњишта; оклизну и стрмоглаве се у казан или оранију кључалог цеђа, истопљене вреле масти, смоле, катрана, сапуна, пекмеца, комине или друге које течности; преврну на себе пуну а запаљену лампу с петролеумом или карлицу сврлим млеком; играју се ватром (лучом, цепкама, сламкама, жишкама и т. д.), па запале хаљине, постељу или други предмет

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

своје непосредне околине, те их часом пламен обузме¹⁾. По гдекада се овака несрећа дешава и одраслим особама — нарочито ако су слабоумне, блесаве и иначе „недогупавне“; или старе, исхланиле, окронуле и изнемогле; или следе, кратковиде, невестичаве, узете, дрхтаве, падавичаве и т. д. — Здраве а одрасле особе страдају по некада од ватре кад се тако опију, да не могу саме собом владати; или кад при легању не пазе него заспе, а крај постеље оставе неугашен жижак или петролеумску лампу; на челу кревета мало привоштену или иначе слабо утврђену свећу; запаљену цигару или луду и т. д. — Несрећни случајеви те врсте дешавају се почешће и радницима, који нарочито с ватром и запаљивим материјалом послују, као што су н. пр. пожарници, ложачи, фурунције, кречари, циглари, барутчије, топионичари, ђумурчије (угљари), пекмезари, ливничари, рудари у угљеним рудницима и т. д. — Најпосле дешава се по гдекада, и ако много ређе, да човека и муња опали и упали; да га електрична струја дохвати; или да га метак из ватреног оружја са извесног одстојања рани и свали, те му огањ самога метка или запаљена сукија хаљине запали, па и њему ожеготине нанесе. — Што неки воде, да се човек у извесним приликама може „сам од себе зацалити“ те убрзо тако изгорети, да од њега само прах и пепео остане (т. з. спонтано сажигање живог човека, *Combustio spontanea*), то је само проста гатка за лаковерне, која нема никакве стварне основе. Тако што јамачно није нико „својим очима гледао“ — јер тога нити је икада било, нити је могло бити. О том питању се већ много и у Науци дискутовало, док га славни Либиџ (Liebig) није научно решио. Приликом судског расправљања оног знаменитог случаја грофице Герлиц (Görlitz), где је изгледало, да се она сама од себе запалила, и где се пред судом решавао спор, може ли се човек сам од себе запалити, чинио је Либиџ опште, и резултатима тих опита коначно побие сва ранија мишљења, која су ту могућност доказивала.²⁾ Од тога доба о такој врсти смрти у Науци нема више ни спомена, и ако има и лекара, који доказују³⁾ да се у човечјем желудцу могу запаљиви гасови наградити па и запалити, ако их (подригивањем) чељаде тако истура, да онако концентрисани до пламена доспу. Само и у том случају нема опасности, да ће чељаде изгорети, јер ти запаљени гасови тек само букну па се одмах угасе — опрљив, може бити, тек уста и бркове.

¹⁾ Таних случајева је код нас врло често. Баш ових дана донео је један наш лист вест, да је у селу Вучаку (окр. смедедев.) двоје деце сељака Стојадина Васића изгорело. Два дана касније, доноси тај исти лист опет вест, да је у селу Брадарци (окр. пожаревачком) синчић сељака Милосава Стојадиновића, лећко од 4 године, играјући се жижкама запаљено сламу у стаји, где су у тај мах били само он и његова маађа сестрица Даринка. Кад је слама ухватила и ватра букнула лећко утекне, а маађа Даринка остане и изгори.

Ко би се интересовао за такве случајеве, наплаћив би на њих у нашим дневним листовима врло често.

²⁾ J. Liebig: „Zur Beurtheilung der Selbstverbrennungen des menschlichen Körpers.“ — Heidelberg; 1850.

³⁾ D-r Popoff, D-r Scott Orr, D-r Ceatson, D-r Schultze, D-r Arnold и т. д.

Што још и данас у народу постоје приче, да се јако пиће, а нарочита љута ракија (н. пр. препеченица, шпиртуља, клековача) у човеку ласно запали, чим се напиток чељаде свећи или другој отвореној ватри толико примакне, да му јара или пламен могу дах дохватити, па га онда за кратко време у прах и пепео претворити, то је, без сваке сумње, проста измишљотина беспослених баба и новинара⁴⁾, или — ако хоћемо да у оцени тих прилика будемо блажи — пука самообмана. Та самообмана потекла је, по свој прилици, отуда, што је у ствари цела истина, да се напит, а још пре мртав-пијан човек лакше и чешће запали него трезан, али то има свог другог разлога. Пијан човек не влада собом; непоуздан је у свима својим покретима, а нарочито у ходу; губи врло лако равнотежу, те се заноси, посрће и пада; није сасвим присебан, те и не види опасност ма она била и близу, или не зна да је процени⁵⁾; не може да јој умакне, јер по гдекада не може ни с места да се крене и т. д.: — па је онда сасвим природно, да чешће страда него присебан, нормалан човек. Али пијанице не задеси често само несрећа од ватре, него и од других опасности, којим се трезан с пута уклања, или се од њих вешто избави.

Већ су много ређи случајеви, да човек у самоубилачкој намери ватру (огањ) употреби — т. ј. да сам себе запали. У Стара Времена чинили су то по гдекад верски фанатици и аскете примера ради (аутодафе), а данас то чине (силом или милом) само још удовице индијских раца и руске нихилисте. Иначе је у културном свету нечувен случај, да чељаде при сасвим пуној и чистој свести изабере баш тај тако грозан начин самоубијства. Ако се по гдекада и деси, да когод себи узме живот спаљивањем (или шурењем) свога тела, махом се то тиче особа, које нису душевно сасвим нормалне и потпуно исправне. Већином су то слабоумна, суманута или иначе душевно поремећена лица, која су другим укућанима и онако само па сметњи и терету, па их због тога слабо пазе и негују, а по гдегде и немилеце злостављају. Било таким којим поводом, било баш и без икаква стварно мотивисана разлога, таква лица по гдекада упорно траже да себи ма којим начином живот одузму, па том приликом падну и на мисао, да то учине ватром. Улуче згодну прилику кад су сâми; полију своје хаљине или своју постељу петролеумом или шпиритусом (а баш и љутом ракијом); окруже свој одар или своју постељу лако запаљивим материјама, н. пр. сламом, сеном, тулузином и т. д., па их онда запале. Каспер (Casper)

⁴⁾ Тако су пре неколико година (1899) донеле ну-јоршке новине, да се је један пијаница црнац запалио гасећи свећу: — да му је ватра захватила дробове, и да је, однесен у болницу, убрзо издахнуо.

Колико су те лажи по гдекада плитке и дрске, показују ови случајеви. Прича се за неку бабу, која је радо ракију пила, да јој се ракија у телу запалила. Баба је убрзо сва изгорела, само је под њом здрава — читава остала — дрвена столица. У другом случају је изгорела глава, а вапа с ње не, или ноге, а чарапе не.

⁵⁾ Машка наводи један случај, где су пити други некога млађина, који се беше олио, из проста несташлука ракијом прелили па запалили.

износи случај, где је нека душевно поремећена жена после свађе с мужем своју собу запалила, па канапе легла, и тако смрт ишчекивала. Срећом ватру одмах осете и јадну жену избаве. — По гдекада су такве особе у извршењу те своје намере веома смишљене, а у исти мах и необично јогунасте и издржљиве. Тако н. пр. проф. Хофман (Hofmann) наводи један случај те врсте, где је нека, 29 година стара, душевно поремећена жена у свој ноћни суд усукла петролеума, у њега натопила своју сукњу, па је онда обукла и запалила. Други случај је још грознији, па већ тиме показује поремећеност душевног стања извршиоца дела. Неки умно оболео мушкарац извршио је самоубиство на тај начин, што је турио главу у наложену пећ и држао је на живој жеравици све докле, док није издахнуо. Вјелоградски (Vělehradsky) износи примере, како су се два пиварска момка у самоубилачкој намери у казан с врелим пивом стрмоглавили и ту смртно ошурили.

(наставиће се)

Д-р М. Јовановић — Батут.

СУДОВИ И ЊИХОВО УРЕЂЕЊЕ

за време устанка од 1804—1813. год.

(НАСТАВАК)

„Овде се сад суди по обичајима, а најбоље би било увести руске законе „изабравши од њих оне, који би за овај „народ најподеснији били“¹⁾. Исто тако види се из наведене саветске наредбе од 10 септембра 1808 године, да су чланови магистрата судили „по правди и по свести“, што ће рећи да се још и те године судило као и 1805. кад су први пут заведени судови. О овоме говори и Бата-Лака у својој историји устанка (I. стр. 361.): Судове је Савет био снабдео неким упуствима, али која су више упућивала судије да се човечно понашају према људима, који долазе на суд, него како да суде.

Кметови сеоски са својим кнезом судили су мале сеоске парнице, особито спорове око потре жито, или спорове око деобе имања. У договору са целим селом на „састанку“ или „збору“ кнез и кметови су распоређивали порез с главе на главу. Осим тога они су морали писмо, које им откуда дође направити одмах, куда је упућено²⁾. Ко није био задовољан пресудом сеоскога суда могао је тражити даље правде, могао је ићи вишем суду. Осим мањих парница, које је расправљао сеоски суд, он је у исто време имао и полицијску власт над селом, као што је то било и доцније до појаве писаних закона. Уз сеоскога кнеза постојао је *бирова*, који је по некад наплаћивао оно, што се од кога потраживало. Он је објављивао по неке наредбе кметовске, а нарочита му је дужност била

¹⁾ Богшић. Разборъ, стр. 184.

²⁾ Д. Ђ. Алимпић. Историјски развитак полицијске власти. стр. 49.

да сазива село на састанак. Знак његове власти био је штап, који је носио, као год и кмет што је носио свој штап.

Виши суд од села или сеоскога суда био је суд састављен из кнежинскога кнеза, из два или три кмета и свештеничкога намесника за кнежину. Тако је састав тога суда обележио К. К. Родофиникин. Какав је био и колики је делокруг овога суда, према материјалу који ми је при руци, не могу тачно рећи. За време Турака, како вели В. Караџић, кнежински кнез је прикупљао разрезану порезу од своје кнежине; он је кад што и судио људима за којекакве ситуације, али их није могао натерати да пристану на његов суд. За време Карађорђевога у свакој кнежини поред кнеза био је војвода. И у то време власт кнезовска била је мања од војводине. Војвода је био господар кнежине³⁾.

За овим судом долази нахијски или *треки суд*, као што га назива у својем опису Родофиникин. То би било нешто слично данашњем окружном суду.

Поред ових судова био је, као што је напоменуто, у свакој вароши магистрат, који је имао да суди трговачке спорове и да врши полицијску власт у вароши.

Кад се узме у руке протокол шабачкога магистрата, видеће се шта је све радио магистрат. Он је имао и судску и полицијску власт⁴⁾, баш онако, као што то вели Родофиникин, само с том разликом, што се та власт није простирала само на град Шабац већ на целу нахију шабачку. Магистрат поред судских и полицијских дела расправљао је често пута и брачне спорове, дакле дела, која спадају у делокруг духовних судова⁵⁾.

Кад се обрати пажња на овакву и оволико проширену радњу шабачкога магистрата, онда је питање да ли је поред магистрата постојао и нахијски суд? И ако је постојао, шта му је био делокруг? У недостатку грађе данас је тешко ма шта више рећи о задатку нахијских судова, до онога што је казао Родофиникин о његовом саставу.

Крајем 1808 године, од октобра па до Божића, Управни Савет је опет живо радио у Београду на уређењу земље. Између других послова Управни Савет занимао се понова административном поделом земље, пошто тај посао није довршен прошле године⁶⁾. На седницама Управнога Савета од 22 до 29 новембра 1808 године поред саветника присуствовали су Родофиникин, командант војске и чланови судова са решавајућим гласом. Тада је претресано неколико пројеката, које је поднео Стефан Васиљевић Живковић (доцније названи Телемак). Ти пројекти били су: за административну по-

делу Србије; за реформе школа; за нову организацију војске; за експлоатационе рудника и за подизање два барутна магацина⁷⁾.

Сви ови пројекти су усвојени и отпочело се радити на њиховом остварењу.

О слави Карађорђевој, светом Клименту, већина старешина била је дошла у Тополу, Карађорђу на славу. Ту се, одмах по слави, 28 новембра⁸⁾, већало о неким изменама у оном уставу Родофиникиновом. Одлуке донесене у Тополи претресене су у Управном Савету од 5 до 14 децембра 1808 године и 14 децембра потврђене. Одлуке оне потписале су све старешине и утврдиле својим печатом⁹⁾. Истога дана 14 децембра, обнародоване су расписима, који су послати појединим нахијским командантима. Мени су при руци два таква расписа, један послат Луки Лазаревићу, а други Јакову Ненадовићу.

Ове измене су опет нека врста устава. По овим изменама јасно се види ово:

1. Да су старешине одлучиле и заклетвом утврдиле да се за господара признаје Карађорђе Петровић и његово законито потомство.

2. Све старешине обећавају и заклинају се, да ће Карађорђу верни бити и покоравати се његовим заповестима.

3. Карађорђе обећава скупштини да ће за сав народ очинску бригу носити и признавати Народни Савет за врховни суд у земљи.

4. Своје заповести Карађорђе ће издавати преко Народног Савета, а у договору са Саветом.

5. Заповести и од Карађорђа и од Савета упућиваће се непосредно окружном команданту, који ће их достављати својим млађим старешинама.

6. Све старешине у округу дужне су покоравати се окружном команданту, од њега заповести примати и одговор му давати. Који би се њему противио биће крив, као да се противи Врховном Господару и Савету Народног¹⁰⁾.

Овим актом скупштина старешина и Управни Савет признали су крајем 1808 године наследну монархичку власт у лицу Карађорђа и његовога потомства. Тако је још онда у Србији призната и уређена монархичка наследна власт.

Да ли је ова скупштина с краја 1808 године радила још какав посао, за сад ми је непознато, али је јасно да се Управни Савет занима уређењем судова у земљи желећи да јасније одреди делокруг рада појединих судова. Резултат тога рада

⁷⁾ *Moniteur* — за 1809. Бр. 14.

⁸⁾ Да је заиста рађено у Тополи, 28 новембра, на овим изменама, види се по једном документу, којим су објављене реформе од 10 јануара 1811 године В. Учен. Архив Главног Штаба. Дјело № 257, часть XII.

⁹⁾ Родофиникиново писмо од 18 децембра 1808. у додатку. С.П.В. Учен. Арх. Главног Штаба Дјело № 257, часть IV.

¹⁰⁾ Распис, који послан Луки Лазаревићу, штампан је Бата — Лака у својој Историји Устанка I. стр. 472—473. Оригинални распис, који је послан Ј. Ненадовићу налази се у Архиви Њ. Велачанства Краља Петра I. а штампан је у „Огледалу“ Ј. Хаџића. стр. 150—151.

до сад је врло мало познат. Данас се зна за саветску уредбу за суд вароши Ваљева и ваљевску нахију. Овом наредбом или уређењем најбоље се види каква је и колика је била надлежност суда ваљевског.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Миленко Вукићевић

КРИМИНАЛНА ПСИХОЛОГИЈА

(НАСТАВАК)

VIII

Отуда оно неповерење према догађају воји се прича по чувењу. „Тако сам чуо“ каже се, што значи да не мора све бити истина у ономе што се прича. Наравно има и код чула вида обмана, али оне су у далеко мањем броју, него код чула слуха или код осталих чула.

Није без интереса додирнути и питање може ли се у мраку видети? Обично се каже и мисли да се у мраку не може видети. Наравно код апсолутне таме човек не може ништа да види, па ни животиња. Али где тама није апсолутна чуло вида може да ради. Има доста прича о злочинцима по казаматима, како виде и у мраку, као у по дана. Многи од њих живећи дуго година у подземним ћелијама тако се навикну на овај полумрак да у њему добро виде. Један се робијаш годинама толико извежао да је могао убрзо да нађе седам и више игала, кад их неко баци по поду његове мрачне ћелије. Он се звао Тренк Природњак *Disjonval* је могао у казаматском мраку — толико се био навикао — да посматра паукове и њихов живот боље но ико пре њега. Ко више дана у мраку проводи боље ће у том мраку видети и распознавати предмете, него онај, који је од скора у истом мраку. И овде има различне примчивости и способности: обично људи у мраку тешко виде; злочинци, који већином ноћу врше своја дела, слични су мачкама и виде у мраку.

Треба нагласити да сви људи не виде боје подједнако. Велики је број њих који су према неким бојама слепи т. ј. не виде црвену, зелену или коју другу боју. Исто тако боје при различној светлости дана неједнако се показују; јер неке боје при оскудици довољне су светлости губе своје дејство. Ако неко пред судом сведочи пред иследником да је увече видео на човеку или зелено или црвенкасто одело, онда он извесно неистину говори.

За криминалисту је важно и чуло слуха. Онај који је пред иследником и даје исказ чуо је нешто. Важно је да ли је он то што говори тачно чуо и друго да ли ми тачно његове исказе чујемо. Ту долазе разни фактори: тачно појимање онога што се чује, верно сећање, тачно понављање, садејство фантазије и други разни утицаји. Али је од свега најважније да ли је онај што је нешто чуо и саопштава, верно чуо. Неоспорно је да се врло ретко верно понавља оно што се чује. Увек се у понављању нешто измени. Случајеви за потврду овога су безбројни. Десет људи

³⁾ Рјечник под речју: *војвода, кнез и кнежнина*

⁴⁾ О историјском развоју полицијских власти у Србији (од 1793—1869) ваља прочитати ново дело од Д. Ђ. Алимпаћа, под истим насловом. То је једино и за данас најбоље дело те врсте у нас.

⁵⁾ Види протокол шабачкога магистрата №: 93, 338, 394, 406.

⁶⁾ *Moniteur* за 1808 годину. Бр. 335. — за 1809 годину. Бр. 14.

слушају једну причу или какав догађај и ни један га неће верно поновити; сваки ће по нешто изменити. При узајамним грдњама и мањим увредама пред иследником искази сведока врло често се косе. Где је неко чуо реч „вудибатино“, други је чуо реч „магарче;“ где је неко чуо реч „животиња“, други је чуо реч „буба.“

Од важности је за чуло слуха различна примчивост, која је према добу година старости неједнака. Bezold је правио посматрања на чуло слуха и постигао је интересантне резултате.

За криминалистику чуло укуса је од споредне вредности. Једино код случајева тровања користимо се практичном вредношћу чула укуса.

И чуло мириса је од споредног значаја, ма да би оно могло имати више промене у криминалистици. Може се рећи да неки људи много боље миришу т. ј. имају много развијеније чуло мириса него што и сами то знају. То чуло нема велике нарочите практичне вредности; многима служи само за то да разликују пријатну од непријатне воње. Али чуло мириса стоји у доста тесној вези са нервозношћу. Људима са извесним занимањима чуло-мириса у неколико измењено и искварено. Касапи, дуванице, парфимеристе не само да не осећају мирис свога дућана, него у опште имају чуло мириса затупљено. На против апотекари, пивари, винари, продавци чаја и разних трава имају веома развијени мирис услед дуготрајног вежбања. Нервозни људи имају врло јако развијено чуло мириса. Шта више има људи, који разликују мирисе разних метала.

И чуло пипања има доста примене у криминалистици. На овом месту истиче се питање шта је у тренутку напада на својој кожи осетио повређени, као и онај, који повреду наноси. По тврђењу многих пажљивих посматралаца у првом тренутку напада спољашњи део тела не осећа никакав бол. Веан наглашава да у времену између додира који је услед удара или убода и бола постоји извесан размак времена. Брзи ударац осети се у почетку само као ударац, а тек једну или две секунде после тога наступа осећај бола. Helmholtz је посматрао 1850 случајева и нашао је да нервни надражај промиче 90 стопа у секунди. Убоде ли се човек у прст, то се бол такога убода осети за један тридесети део секунде. Ако је човек погођен из пушке, то он у почетку осети нешто топло, налик на убуд топле игле; а ако је ударен ножем осети се нешто хладно. Поједини људи погођени из пушке убудени ножем, посечени сабљом или сикиром причајући о свом случају, веле, да су у почетку осетили само ударац притисак или незнатан убуд. Чак се осећа и крв, која одмах одпочне да тече; болови услед тога наступају тек доцније. Рањени војници који су били рањени у борби причају, да нису ништа осетили, да нису приметили кад их је тана погодило. Осети се мали ударац, убуд или притисак — и то је све. И ове појаве могу имати за криминалистику практичне вредности.

За нас је на овом месту од врло велике важности прелаз из чулног опажања ка душевној радњи схватања и појимања.

Dessoir наводи да савремена Психологија још није у стању да нађе границу између чулног опажања и представе о предмету, који је на чула деловао и опажај изазвао.

Психологија је утврдила у овим првим радњама психичним две сфере свести: једна је осећајна, унутарња, а друга је спољна или опажајна. Прва обухвата унутрашње стање организма, а друга исходи из организма као елемент, који сазнаје објективно спољашњи свет. Свет у томе има сферу своје акције, при чему чула највише раде. — Спољашње опажање чула има тројаку функцију: прво је примање утиска из спољног света, разликовање и схватање. Први ступањ је перцепирање: представа постаје саставни део свести; она је ушла у свест. Непосредни акт психички, који томе следује, јесте сазнавање. При овом психичком процесу видну улогу играју сећање и асоцијација представа.

(наставиће се)

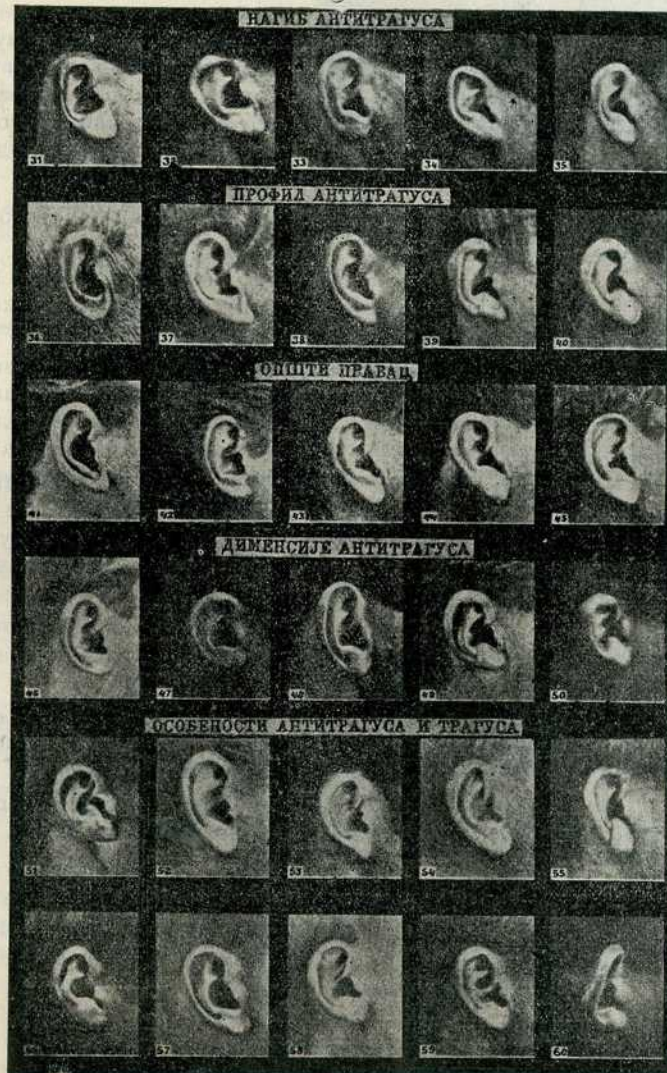
М. Павловић.

ЖИВЕ СЛИКЕ

(НАСТАВАК)

г) Антитрагус (сл. 36).

Антитрагус је правилно и потпуно описан означањем његовог:

- а. Нагиба;
- б. Профила;
- γ. Увијености, и
- д. Дименције.

а.) *Нагиб антитрагуса* није ништа друго до нагиб линије његовог правца, који правац може бити: *хоризонталан*, ако се ова линија поклапа са замишљеном хоризонталном равнином која би пролазила кроз почетну тачку антитрагуса (31 и 32), *кос*, кад поменута линија образује са хоризонталном равнином угао од 45° (4 и 5) и *средњи*, кад је правац линије у средини између ове две крајности (33).

б.) *Профил антитрагуса*, или још боље *профил* његове слободне ивице може бити: *издубљен* (36), *правилан* (37), *средњи* (38) и *испуцан* (39 и 40).

Сви ови изрази јасни су сами по себи, те им с тога не додајемо нарочито објашњење.

γ.) *Увијеност антитрагуса*. Према томе да ли је слободна ивица истакнута више или мање у напред над ушном шкољком, антитрагус може бити: *положен* (41 и 42), *средњи* (43) и *прав* (44 и 45).

д.) *Дименција антитрагуса*, цењена према величини његовог испуцаног дела, може бити: *мала*, *средња* и *велика*. У случају, да испуцани део никако и не постоји, означује се ово изразом: *одсутна* (види сл. 36, под 46, 47, 48, 49 и 50).

Особености антитрагуса.

Антитрагус може понекад бити спојен са почетном ивицом помоћу једне бразде која раздељује ушну шкољку. Особеност ова означаје се изразима: *антитрагус спојен са ивицом* (51).

Засеком антитрагуса назива се знатно наглашена бразда, која раставља антитрагус и лоб од спољне ивице и доњег превоја (55).

У извесним случајима и антитрагус и трагус покривени су длакама, што је такође потребно означити (54).

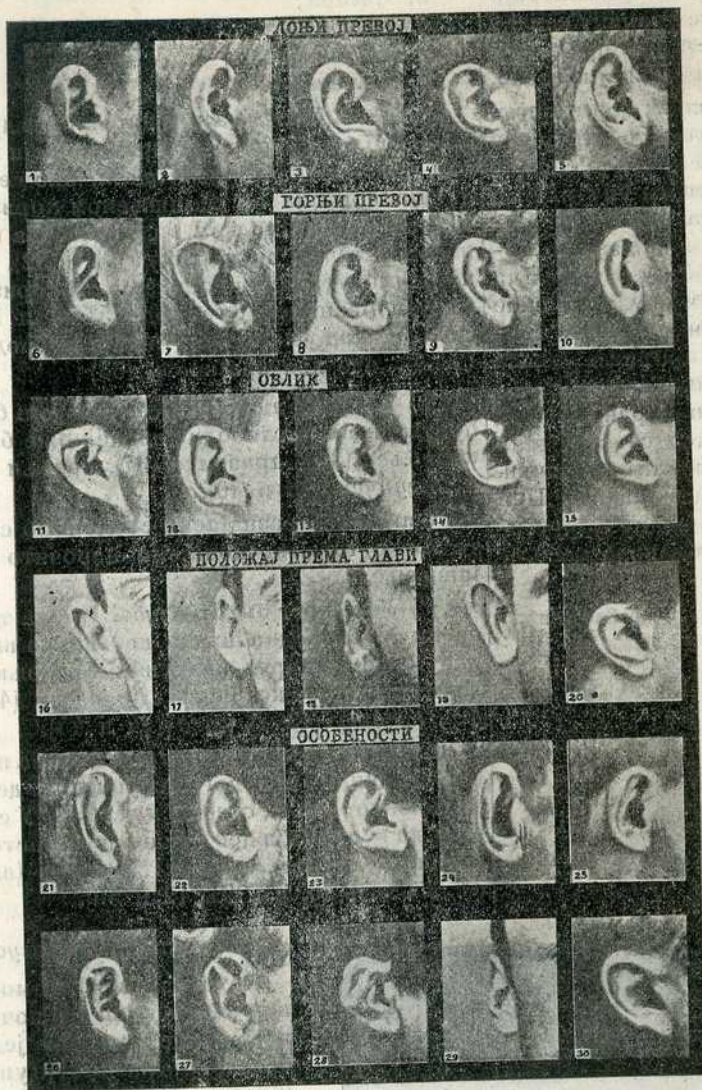
Треба тако исто означити, али само у особитим случајима, ако је канал између трагуса и антитрагуса веома узан (56).

Помињемо овом приликом и две особености трагуса, које се у пракси најчешће сусрећу, а то су: *трагус шиљат* (52) и *трагус раздељен* (53).

д. Превој (сл. 37).

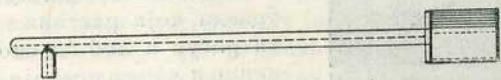
Као што смо већ поменули, превој се дели на три дела: *доњи*, *средњи* и *горњи*.

За описивање *доњег* превоја употребљује се један метални прутућ, у величини од 10 см., који на једном

Сл. 37.

свом крају носи четвртасто ђуле, а на другом мали држак, такође од метала (сл. 38).

Сл. 38.

Ако овај прутућ, наслоњен на унутрашњу страну антитрагуса и спољну ивицу уха, не додирује никако превој, — каже се да је превој *издубљен* (37 под 1 и 2).

Ако ли пак прутућ додирује у исто време и ивицу и превој, — превој је *средњи* (37 под 3), и најзад

Ако прутућ додирује само превој, а не може да додирне и ивицу, — превој је *исаутичен* (37 под 4 и 5).

Средњи превој посматра се са гледишта његове дужине, која може бити: *мала, средња и велика*.

Горњи превој, цењен према својој испупчености и дебљини, може бити: *одсутан, мали, средњи, велики и врло велики*. (види сл. 37 под 6, 7, 8, 9 и 10).

У последња два случаја испупченост је толико велика да прелази ивицу.

Особености превоја.

Особености превоја, које се најчешће у пракси сусрећу, ове су:

Бразде састављене. Почетна ивица уха почиње увек изнад слушног канала. Дешава

се код извесних ушију, средњи крак горњег превоја продужује у виду једне бразде до саме ове ивице — почетне бразде — тако да се ове две бразде састављају. Особеност ова означаје се изразима *бразде састављене* (36 под 58).

Противно овој особености, означаје се: *бразде растављене*, ако је простор који раставља ове две бразде доста велики (36 под 59).

Горњи превој може се растављати у више грана, или сједињавати са горњом ивицом. У првом случају каже се да је *двострук, трострук* и т. д. (37 под 26), а у другом да је *саојен са горњом ивицом* (37 под 27).

Чункаста јамица у виду ексера. Означају ове особености има места у оним случајима, кад чункаста јамица прелази нагло у лоб у виду главе од ексера (36 под 57).

Горњи превој отечен. Особеност ову лако је уочити по неправилним оточима, којима је испуњен цео горњи део уха, и који су обично патолошка последица залечених гнојница и бубуљица (37 под 28).

Особености ушне шкољке (сл. 37.).

Најобичније особености ушне шкољке ове су:

Ушна шкољка повучена — ако је цела шкољка ограничена само на ушни канал (37 под 20).

Ушна шкољка раздвојена. Особеност ова карактеристична је по почетној ивици која пролази кроз целу ушну шкољку и сједињује се са доњим превојем иза антитрагуса (37 под 15.).

Ушна шкољка узана. Одстојање између трагуса и превоја у овом случају веома је мало, а павиљон уха издужен (37 под 21).

Ушна шкољка широка — ако је помешано одстојање између трагуса и превоја врло велико (37 под 22).

Ушна шкољка ниска — ако је одстојање између средњег превоја и антитрагуса мало (37 под 23) и најзад

Ушна шкољка висока — ако је ово одстојање врло велико (37 под 24).

Општи облик уха (сл. 37).

Означање општег облика уха резултат је већ поменутих морфолошких варијација његових саставних делова, према којима оно може бити:

- а.) *троугласто* (11);
- б.) *правоугаono* (12);
- γ.) *овално* (13), и
- δ.) *округло* (14).

Овални облик уха најчешћи је у пракси; троугласти и правоугаони облици обично су смешани један с другим.

Положај уха према глави (сл. 37).

Зато што овај положај утиче знатно на целу физиономију лица, мора бити тачно означен. Само значење врши се према већој или мањој удаљености појединих делова уха од главе. Према овоме, ухо може бити удаљено од главе или само својим *горњим делом* (16), или *средњим* (17), или *доњим* (1с), или *целоуно*, т. ј. и горњим и доњим и средњим (19).

Ако горњи део уха додирује главу, а доњи остаје на нормалном одстојању — каже се да је *ухо прилељено* (29).

У групи ових особености означаје се још и један редак и врло интересантан случај, у коме је општи положај уха према глави нормалан, али је павиљон, почињући од антитрагуса па до саме почетне ивице, повијен у напред. Особеност ова, која проистиче услед навике извесних лица да спавају на преврћеном уху, означаје се изразима: *павиљон повијен* (36 под 60).

И најзад:

Општи правац уха, независно од његовог положаја према глави, може бити: *вертикалан* и *кос*. У првом случају горњи део уха избачен је у напред, а у другом доњи (37 под 25 и 30).

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић

ВАСПИТАЊЕ И САМОУБИСТВО ДЕЦЕ

Луј Проал

(наставак)

Као што доказују статистички подаци број дејих самоубистава највећи је за време и после полагања испита. Један велики број младих људи убија се после неуспеха, било из страха од родитеља, било услед стида, слабости, меланхолије и халуцинација, које се јављају као последица прекомерног душевног напрезања. Ми смо посматрали једног ученика, по изгледу здравог и добро развијеног, али оболелог од меланхолије после пада на испиту. Пошто је више дана провео у ђутању, не хотећи одговорити ни на једно од постављених му питања, уобразио је најзад да га гони један од другова и у том уображењу разбио је песницом прозор и повредио руку. Пре неколико година обесио се у Паризу један одличан гимназијалац само с тога што није добио награду. Утврђено је, да је ово учинио у наступу душевне поремећености, изазване прекомерним напрезањем.

Млади људи, чија је интелигенција преоптерећена великим радом, после постигнутог успеха постају исцрпљени, без енергије и неспособни за нове успехе. Поред овога, прекомерним напрезањем слаби се карактер, убија воља, ремети темперамент, што све може имати за последицу разне болести па и само самоубиство.

Што данас има тако много људи без иницијативе и енергије, неспособних за

ноде самосталнији посао, везаних искључиво за чиновничку каријеру, узрок је у погрешној јавној настави, рђавој школској игијени, сувише раном поласку у школу, енциклопедијским програмима и множини испита који преоптерећавају памћење, не остављајући ни мало времена за размишљање и одмор духа. »Нашем духу, вели Декарт, потребно је много одмора, да би се, ма и за најкраће време, могао пошекетити истраживању истине«. Сам Декарт лично, путовао је веома много, јурно по пољима и занимао се борењем, играњем и музиком. У овом истом смислу изражавао се и Лајбниц, тражећи: да интелектуалан рад буде еразмеран телесном вежбању и одмору духа.

Као што смо већ нагласили, број дечјих самоубиства услед неположених испита врло је велики. Колико би само туге и очајања родитељи уштедели деци кад би њихово васпитање и њихову будућност довели у склад са њиховим природним наклоностима и својим социјалним положајем; кад би са мање амбиције и поноса, а са много већом бригом и нежносту водили рачуна о правој срећи своје деце; кад би им најзад сасвим искрено казали: »Потрудите се да створите себи часну каријеру и да постанете добродели чланови друштва; постаните људи од срца и љубите правду; ако успете ми ћемо бити срећни; но ако, и поред свих ваших напора, не будете имали успеха, наша нежност према вама неће се умањити; ми ћемо се поносити вашим моралним васпитањем«.

Многи родитељи, не водећи ни најмање рачуна о особинама дечјим, хоће пошто пото успеха, и кад овога нема, или бар не у оноликој мери у коликој су га они очекивали, онда обасипају децу предцима и грдњом. Ови неправедни предци, уместо утеха, изазивају код деце прво дубоку жалост, затим очајање, одвратност према животу, па врло често, и самоубиство. Октобра месеца 1900. год. убио се у Паризу један гимназијалац само зато, што више није могао да подноси сталне прекоре своје матере због недобијене школске награде.

Професори педагогије нису сложни у мишљењу: треба ли код деце изазивати самољубље путем похвала? Ројал мисли, да се од овог треба уздржавати из бојазни од уображења, док Кинтелен напротив вели: »Ја хоћу дете које похвала дражи, које љуби славу и које плаче кад је побеђено.« Где је истина? По нашем мишљењу, овде је и немогуће поставити апсолутно правило, јер све зависи од карактера и темперамента дечјег. У већини случајева корисно је изазивати код деце самољубље да би их одушевили за рад, али је, тако исто, и опасно служити се овим средством према деци живој и осетљивој. Истина је цела, да се понекад можемо радовати детету које плаче што је побеђено, али је не мања истина, да се у већини случаја због овога треба узнемиравати.

* * *

Последице прекомерног умног напрезања још су опасније за младе девојке.

У колико је претерано тврђење Алфреда де Вињи и Мишле-а да је жена болесно дете, у толико је неоспорна истина да је њен физички састав много деликатнији од састава човека, а чим ово стоји, стоји и то: да се мозак женин много брже и лакше заморава и поремећава но мозак човеков. И ако је жена у погледу моралном једнака човеку, она се од њега разликује духом онако исто као и телом. Изједначити, после овога, дечаке и девојчице у погледу наставе, и преоптерити девојчице множином површних знања, значи не водити рачуна о њиховој природи, њиховом духу и њиховој социјалној мисији.

Одличан професор универзитета Марион, који је у Собрани предавао науку о васпитању, тврди да жене имају дара за геометрију, алгебру и вишу математику. Г-ђа Ковалески, која је недавно умрла као професор универзитета у Штокхолму, била је геометричар првог реда, али је овај успех постигла тек по цену среће и здравља. Претерани рад донео јој је болесну нервозу, од које је много трпела, и услед које је често помишљала на самоубиство. Она је јавно тврдила, да би своју славу радо дала за обичну домаћу срећу, и доказивала: да је жена, као професор математике, прави монструм. Потпуно предана својој науци, г-ђа Ковалески не имађаше времена да се занима васпитањем своје кћери, која остаде у Москви за све време док је она предавала математику у Штокхолму. Њено материнско срце не осећаше никакву тугу због овог разјављања, јер није било у стању да појми љубав материнску. Она је, другим речима, убила у себи жену и мајку. Овај случај са г-ђом Ковалески најочитије показују опасност од васпитања девојака у духе мушкараца са гледишта физичког, интелектуалног и моралног.

(наставиће се)

ПОУКЕ И УПУТИ

Један случај неумесне примене §. 69. закона о чиновницима грађанског реда.

Љ. Р., начелник срески, при путовању по службеној дужности, тешко је повређен по левој нози више чланка, услед тога што су се кола, у којима се возио, изврнула у један јендек поред пута. Услед те повреде пренесен је најпре у место среске канцеларије, а за тим у Београд, где му је указана лекарска помоћ. О свему овоме извештено је званичним путем начелство окружно и Министар унутрашњих дела; повређени срески начелник је у три маха саслушаван о току његове болести и о његовом оздрављењу, и у сва три маха изјављивао је, да није толико прездравео, да би на дужност могао предстати; али да ће по мишљењу лекарском прездравити ускоро и бити потпуно способан за службу. О овом његовом наводу, министарство је званичним путем, преко Управе вароши Београда, прибавило и лекарско уверење, којим се тврди: да је он тешко повређен

по левој нози; да његова повреда потребује стручно лечење у току неколико недеља. Да услед болова, које у нози осећа, није способан за већи напрежући рад; али да се то сваки дан губи, тако да ће за две недеље најдаље бити потпуно способан за своју службу.

Како повређени начелник срески, после овога, није могао предстати на дужност све до 23. августа 1904. год., наводећи у својим саслушањима, као разлог томе, своју болест, Министар га је предложио за пензионисање, на основу §. 69. тач. 2. закона о чиновницима грађанског реда.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је да је указ, којим је Љ. Р. пензионисан, неправилан из ових разлога:

По чл. 69. закона о чиновницима грађанског реда, чиновник може бити стављен у пензију у овим случајевима:

1. ако је навршио 40 година службе, или 60 година живота;

2. ако је због телесних слабости за службу неспособан постао.

3. ако због болести не би могао дуже од године дана своје званичне послове радити.

Жалитељ је ожалбеним Указом стављен у пензију на основу тач. 2. наведеног прописа законског. Међутим, примени овог прописа законског није било места, кад је лекарским уверењем, које је Министарство по званичној дужности прибавило, било тврђено: да жалитељ, услед две тешке повреде и неправилног прелома зарасле кости на левој цеваници, није могао до 28. јула, као дана издања уверења потпуно оздравити; да услед уганутог згловка стопале осећа болове, те да с тога за већи напрежући рад није способан; али, да се то сваки даном све више губи, тако, да ће за 10—14 дана бити потпуно способан за своју службу.

Према оваком лекарском уверењу и времену боловања, није било могуће узети, па ни претпоставити, да је жалитељ, због телесне његове слабости, постао за службу неспособан. Тако нахђење у опречије са наведеним стручним лекарским мишљењем, које је у овом случају имало да послужи као једино мерило у оцени питања о телесној слабости жалитељевој, његовом оздрављењу или неспособности за службу све док се не би накнадним комисијским лекарским прегледом противно утврдило.

Кад се при томе има у виду, да је жалитељ у вршењу званичне дужности задобио повреде, од којих је боловао, и да је, као што се из акта види, у времену пензионисања био толико опорављен од повреда, да је и на дужност био предстао, где га је званичан извештај о његовом пензионисању затекао, онда се неумесност у примени наведеног прописа законског, за пензионисање његово, у толико јаче и несумњивије истиче.

Одлука Државног Савета од 8. децембра 1904. године Бр. 9351.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У 3. броју «Полицијскога Гласника» од ове године изнели смо слику **Антонија Бабушковића**, који је са бугарином Стеваном Добревом био стављен под кривичну истрагу и у притвор због преваре. То су она два коцкара, који су децембра месеца пр. год. измамили 400 дина. Драгомиру Јанковићу, земљоделцу из Сибилице, потуривши му фишек са новим двоарцима у место наполеона. Ну пошто се ово дело извиђало и судило само на тужбу приватног тужиоца и по положеној такси, а оштећени ову није хтео положити, то је истрага над њима морала бити прекинута и они пуштени у слободу.

Поводом објављене Антонијеве слике, Софијска полиција актом од 19. јула 1905 год. Бр. 13841. известила је Управу града Београда, да је он врло добро познат и њој, јер је у Бугарској живео од 1890. до 1903. године, а највећи део овог времена провео је по бугарским затворима, и то махом за исте кривце, за које је и код Управе града Београда одговарао. Тако

По издржаној последњој осуди протеран је 1903. год. из Бугарске у Србију на свагда.

У Србији је продужио исти посао, те је пресудом лесковачког првостепеног суда у 1903. год. због крађе осуђен на 6 месеци затвора.

Бабушковић говори поред српског, бугарски, влашки и турски и као што се из изложеног види, врло је опасан за туђу имовину, те са тога позивамо све полицијске и општин. власти да обрате јаку пажњу на његово кретање.

ПОТЕРЕ

Марко Нешић, глумац из Горњег Милановца, 6. тек. м-ца извршио је крађу газди стана у коме је становао, Драгутину Јанићијевићу, невапцији из Смедерева, и однео му 40 динара у новцу, 1 дијамантски прстен, и 1 дијамантске минђуше, па по извршеној крађи побегао. Марко је стар 21 годину, висок, сувољав, плавих очију и косе. Препоручује се свима полиц. и општ. властима, да за Марком и покрађом трагају и о резултату известе начелство окр. смедеревског с позивом на Бр. 7841.

Глиша Вељковић, из Лопатинаца, решењем лесковачког првостепеног суда од 11. маја

тату известе начелника среза кључког, с позивом на Бр. 8537. — АБр. 1206.

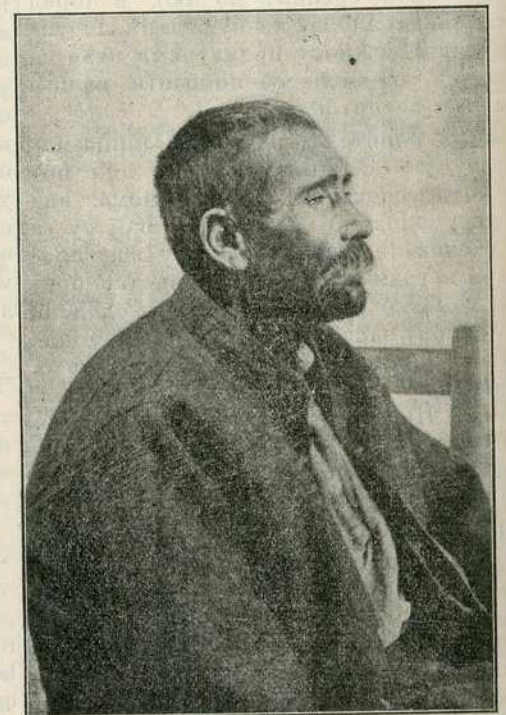
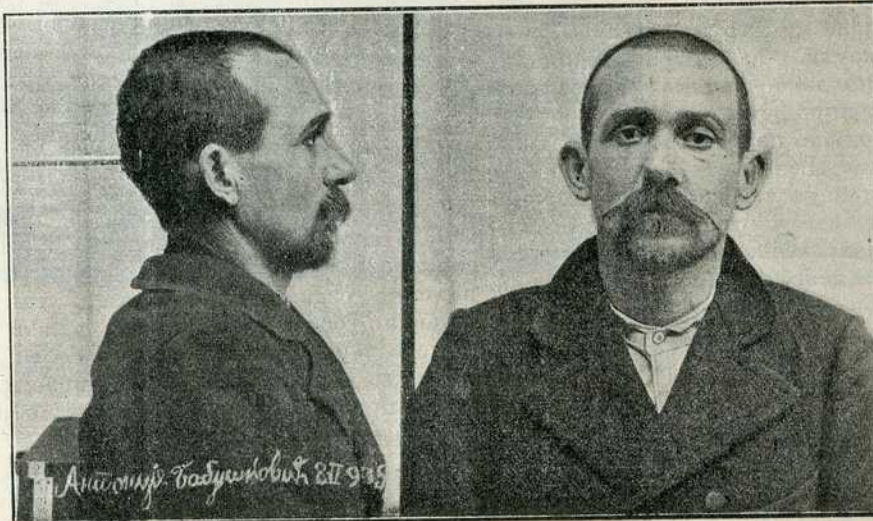
Крађа стоке. 6. тек. м-ца на ноћ из затвореног обора Димитрија Миливојевића, из Богаве, украдено је 10 брва свиња. Нека све полиц. и општ. власти учине потеру за крадљивцем и покрађом и о резултату известе начелника среза лесковачкога с позивом на Бр. 9779.

СКРЕЂЕ СЕ ПАЖЊА

14. пр. м-ца нестало је из канцеларије суда општине власотиначке 24 комада белих сточних пасоша серије СХС Бр.: 23, 24, 26, 27, 28, 29, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 59, 74, 314, 328, 329, 330, 342, 346, 349 и 363. Скређе се пажња властима и приватнима на ову покрађу, да би у случају појаве ових пасоша известили о томе начелника среза кључког с позивом на Бр. 8126. — АБр. 1205.

КО ЈЕ ОВО?

Начелник среза лепеничког ухватио је у Рачи 8. пр. м-ца ово лице, чију слику износимо, а које изјављује да се зове **Андреја Коцић**, надничар, родом из Лесковца. Он је у

1. Пресудом хасковског окружног суда од 18. октобра 1890. године № 132 осуђен је за онасну крађу на 8 месеци строгог тамничког затвора.

2. Пресудом II казанлушког мировног судије од 11. децембра 1891. № 60. осуђен је због крађе на 1 месец дана затвора.

3. Пресудом старо-загорског окружног суда од 1. октобра 1892. год. № 226 осуђен је због крађе на 6 месеци затвора.

4. Пресудом пловдивског мировног судије од 16. априла 1893. год. № 36. због крађе осуђен је на 1 месец дана затвора.

5. Пресудом старо-загорског окр. суда од 4. новембра 1893. год. № 450. за крађу осуђен је на годину дана строгог тамничког затвора.

6. Пресудом бургаског мировног судије од 20. априла 1895. год. № 44. осуђен је за покушај крађе на 5 месеци затвора.

7. Пресудом софијског окружног суда 28. марта 1898. год. Бр. 280. за пет разних крађа осуђен је на 5 година робије.

т. г. Бр. 3265 стављен је под кривичну истрагу и у притвор за извесна злочина дела, али се налази у бегству. Он је стар 50 година, повисок, просед, дугог лица, сувољав, добро развијен. Нека га власти потраже у својим домањима и у случају проналаска стражарно упуће поменутом суду.

Михаило Димитријевић, машиниста из Лесковца, одговара код начелника среза лесковачког за извесно кривично дело. У последње време Михаило је радио у Младеновцу код Николе Борђевића, бравара, па дознавши да га траже, утекао је. У случају да трагањем буде пронађен Михаило, ваља га спровести начелнику среза лесковачког с позивом на Бр. 6990.

Крађа стоке. Ноћу између 3. и 4. т. м. нестала је са паше Босиоку Боги, земљоделцу из Велике Каменице, једна кобила са ждребетом. Кобила је матора 6 година, длаке зелене, репа подсеченог, са жигом О. Ждребе је маторо 4 месеца, длаке црне. Нека све полиц. и општинске власти обрате пажњу и трагају за крадљивцем и покрађеном стоком, па о резу-

опште сумњив, тумара од места до места, а код себе нема никаквих исправа. Андреја је стар 68 година, омамен, смеђ, брале и косе проседе, очију плаво-зелених. На десној плећки има један младеж. Од одела има сукнене чакшире и гуњ од проседог сељачког сукна, на ногама опанке. Говор му је тих; иде крупним корацима, а по мало је грбав. По његовом казивању нема нигде никога од фамилије. Моле се све власти и приватни, ако би што знали о овоме лицу, да известе начелника среза лепеничкога с позивом на Бр. 13547. — АБр. 1204.